

ENGELBERT GANGL:

Danes meni — jutri tebi!

ošku je rekla mama več kot stokrat: „Jožek, sinko, ne bodi kakor burja! Vihraš po dvorišču, da se dviga oblak prahu izpod nog. Petelin in kokoši beže pred teboj, kakor bi jim bila lisica za petami.“

Vedno je Jožek obljubljal: „Mama, nikoli več!“

A komaj je izgovoril obljubo, jo je tudi že pozabil.

In gre Jožek in sede na dvorišču v hlad. Tablico dene na kolena, pomodruje sam s seboj in reče in govori: „Sedaj imam najlepši čas, da malo poračunam!“

Pride petelin, postoji in pogleda Joška.

„Ali se godi čudo? Jožek miruje!“ si misli.

Komaj pa odpre kljun od samega začudenja, že vstane Jožek: „O, prijatelj krivorepec, ali se bova malo poigrala?“

Plane za njim in trešči tablico za splašeno živaljo. Petelin je pa hitreji od Joškove tablice, zato ta ne zadene petelina, ampak pade na kamen in se razbije.

Brž si misli Jožek: „To-le pa ne bo nič dobrega.“

In res ni bilo!

Mati, ki jo je šum in ropot privabil na dvorišče, ne pomišlja dolgo, ampak ukaže sinku pobrati tablico, ga prime za sladke in ga odvede na vežo v kot, češ, tu-le stoj za kazen!

Petelinu se je kar zdelo, da mora priti tako. Zatorej gre in pokuka k Jošku kakor bi mu hotel očitajoč zaklicati: „Danes meni — jutri tebi!“

J. P. CVETAN:

Pozimi.

„Ikar ne hodi danes v mesto, saj vidiš, da je zunaj zima in mraz,“ prosi svojo ženo bolni Kajžar, ki leži na gorki peči. „Sneg naletava boljbolj, in ti lahko ostaneš v snegu, ker si stara; mesto pa tudi ni tako blizu.“

A vse njegovo prigovarjanje je zaman.

„Danes sem se odločila in danes pojdem,“ odgovarja Mica, njegova žena. „Imam ravno veliko jajc in ta nesem na trg. Kupiti pa tudi moram kaj blaga za srajce za Tomaža, saj veš, da ničesar nima siromak.“ V culo naveže kruh, v košaro pa pripravi jajca. Potem se napravi v boljšo obleko ter si zaveže veliko zimsko ruto okolo vratu.

„Ne hodite v mesto, mati,“ se zajoče Tomažek, ki sedi na klopi pri peči. Tudi starejši Janezek za zapečkom, videč Tomaža jokati, se spusti v jok.

„Pa če ostanete v snegu, kdo nam pa bo potem kuhal,“ pridene Janezek za Tomažem.

„Nič se ne bojta. Ne bom ostala, ne,“ ju tolaži mati, ki je že pri vratih. „Očetu ne smeta nagajati,“ govori dalje, „saj ima vaju rad; pa vidita, da je slab; vama bom nekaj lepega kupila.“

In otroka se potolažita.

„Martin, ti pa le bodi na peči in se grej, bom že kupila kaj zdravil zate,“ reče žena svojemu možu.

In ko prime že za kljuko, se šele spomni, da je nekaj pozabila. „Tomažek, okolo poldneva moraš dati kozici malo krme, ti Janezek, pa pogrej